

Część III

Boazeria ścienna, wieszak i szafka na obuwie

Ozdobienie, zwiększenie funkcjonalności mieszkania, unowocześnienie jego wnętrza to marzenie wielu majsterkowiczów. W związku z tym proponujemy Czytelnikom wykonanie prostych, ale bardzo praktycznych sprzętów do przedpokoju (rys. 1).⁴

Pracę rozpoczniemy od wykonania boazerii ściennej, którą wykładane są nie tylko wewnętrzne ściany budynków użyteczności publicznej, ale również budynki mieszkalne. Jej zadaniem jest zabezpieczenie ścian od uszkodzeń mechanicznych, ocieplenie pomieszczeń, podniesienie estetycznego wyglądu wnętrza oraz np. w przedpokoju — zabezpieczenie ubrań wiszących na wieszaku przed wycieraniem o ścianę.

Boazerią może być obudowane całe pomieszczenie względnie jego część. Na rys. 1 przedstawiony został fragment obudowy ściany przedpokoju ograniczonej z jednej strony otworem drzwiowym, z drugiej — szafą wnękową bielizniano-ubraniową, w połączeniu z wieszakiem ubraniowym i szafką na obuwie.

Połączenia kompozycyjne boazerii z innymi przedmiotami mogą być różne, np. z lustrem, etażerkami czy półką na telefon.

Spośród kilku rodzajów boazerii, najprostsza do amatorskiego wykonania jest boazeria wykonana z płyty wiórowej oklejonej dwustronnie okleiną (oblogiem) grubości 1,2 mm (płyta „OKAL”). Grubość płyt nadających się do tego celu to: 12, 15, 18 lub 21 mm. W zależności od upodobań użytkownika można dobrać płytę „OKAL” z okleiną egzotyczną, np. mahoniową, względnie krajową liściastą. W zależności od szerokości

ściany, którą mamy wypełnić boazerią, dobieramy szerokość pasków płyty. Pocięcia płyty na paski można dokonać przy jej zakupie, ponieważ we wszystkich sklepach z materiałami drzewnymi czynne są punkty usługowe tnące materiał zgodnie z życzeniem nabywcy. Dla niewielkiej szerokości boazerii szerokość pasków płyty powinna wahać się od 60 do 100 mm. O ich długości natomiast decyduje poziom podłogi oraz poziom drzwiczek szafy wnękowej i poziom listwy przykrywającej futrynę drzwiową (tak jak na rys. 1).

Niekiedy wykonuje się boazerię z cokołem, ale w wypadku zasłonięcia jej dolnej części przez szafkę na obuwie należy raczej zrezygnować z cokołu.

Pomiędzy paski płyty wprowadzamy listewki grubości równej lub nieco większej niż połowa grubości płyty. Wzajemne połączenie kompozycyjne listewek i pasków płyty może być różne. Wąskie płaszczyzny przekroju płyty ukazały warstwy wiórów, z których zbudowana jest płyta. Można je więc zabarwić na kolor zewnętrznej powierzchni płyty. Można też je okleić fornirem wg zasad przedstawionych w dalszej części artykułu. Listewki wypełniające przestrzeń między paskami płyty można zostawić w kolorze drewna względnie pomalować je dla kontrastu czarnym lakierem nitro.

O szerokości listewek będzie decydowała szerokość pasków płyty. Najistotniejsze podczas pracy jest takie obliczenie szerokości pasków płyty i listewek, aby na bokach boazerii znalazły się elementy z płyty.

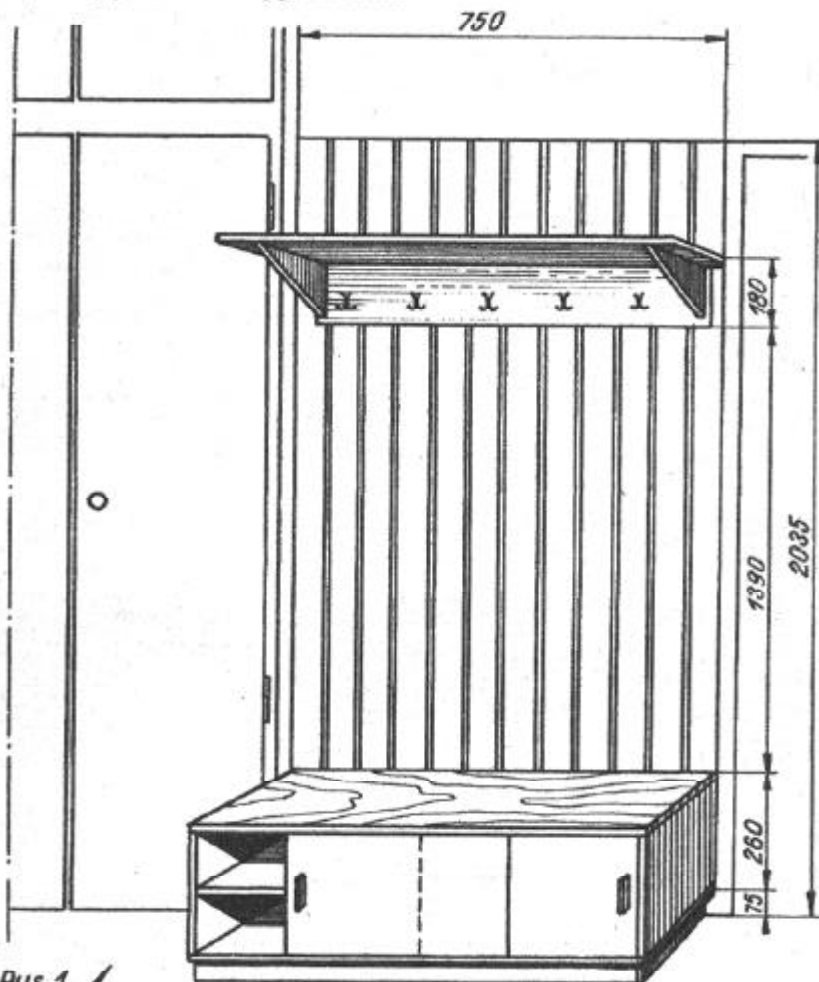
Barwienie drewna wykonamy wodnym roztworem bejcy. Bejcę wysypujemy

do ciepłej wody i mieszamy aż do całkowitego jej rozpuszczenia. Dodana ilość wody będzie decydowała o intensywności zabarwienia, co łatwo sprawdzić rozprowadzając roztwór bejcy pędzlem na kawałku drewna.

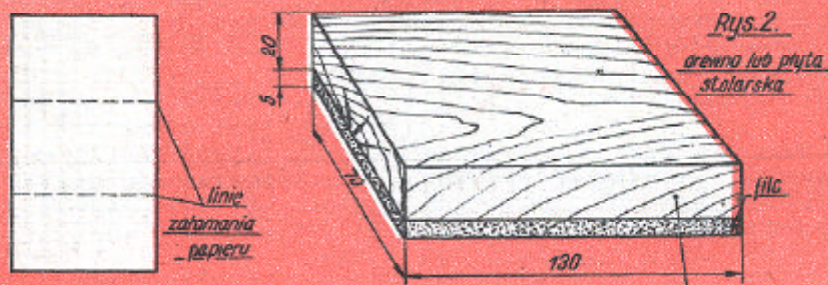
Bejca orzechowa, zwana brunatem kasselskim, charakteryzuje się dużą równomiernością zabarwienia oraz tym, że pod wpływem światła jej barwa nie

ulega zmianie. Bejca mahoniowa (brunat Bismarcka) odznacza się piękną, żywą czerwono-brunatną barwą. Ujemną jej cechą jest mała odporność na działanie światła.

Przed bejcowaniem szlifujemy elementy boazerii papierem ściernym nr 8—10 owiniętym na drewnianym klocku (rys. 2). Szerokość papieru ściernego powinna być równa lub nieco większa od długości klocka.

Rys. 1.

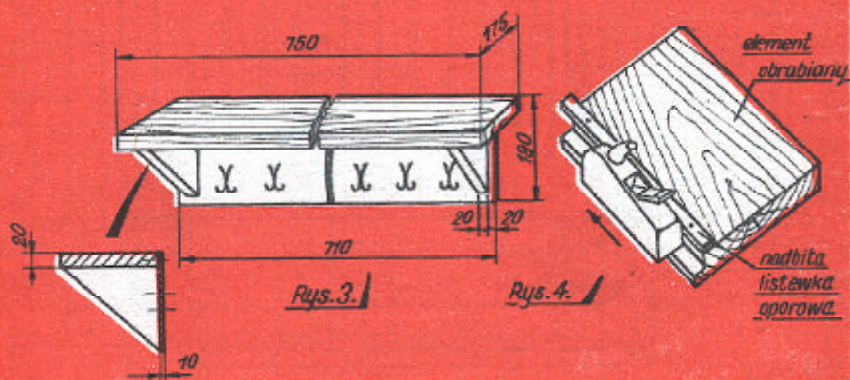

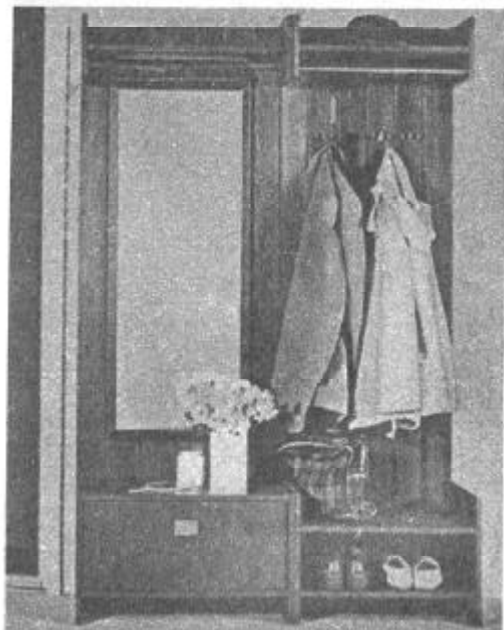
Boazerię zamocowujemy do ściany na wkręty. W otwory wykute w ścianie wbijemy drewniane kołki, a do nich przytwierdzimy poziome listwy, do których ma być przykręcona boazeria. Listwy powinny być umieszczone pod powierzchnią tynku. Otwory na wkręty wywiercone w boazerii powinny wypadać na jednym poziomie. Listewki dzielące można zamocować również na wkręty lub gwoździe.

Na koniec boazerię pomalujemy. Za pomocą szerokiego pędzla nałożymy 2—3 warstwy bezbarwnego lakieru nitro, względnie 1 warstwę lakieru nitro, a na-

stępnie 1 warstwę lakieru chemolak. Po wyschnięciu każdej warstwy lakieru szlifujemy ją celem uzyskania lepszej przyczepności dla następczej warstwy.

W skład wieszaka (rys. 3) wchodzi cztery podstawowe elementy: płyta górna, ścianka tylna i dwa boki. Wykonujemy je z tego samego gatunku drewna co fornir boazerii, względnie z drewna o zbliżonej barwie i rysunku słoju. W płycie górnej wieszaka o wymiarach $20 \times 175 \times 750$ mm wykonamy tzw. felc o wymiarach 10×15 mm (szczegóły na rys. 3), w celu połączenia jej ze ścianką tylną (sklejka grubości 10 mm). Felc

Oto inny niż opisany w artykule układ boazerii do przedpokoju, połączonej z toaletką wieszakiem i otwartą szafką na obuwie.

wykonamy w sposób przedstawiony na rys. 4. Do obrabianego elementu przybita jest listewka, stanowiąca element oporowy dla bocznej powierzchni struga, i przy niej jak przy linii wykonuje się obróbkę struganiem.

Kształt boków wieszaka należy najpierw narysować na drewnie ołówkiem a następnie boki wyciąć wąską ramową pilą, względnie otwornicą. Po dokładnym wyszlifowaniu wszystkich elementów, należy je połączyć na wkręty i na klej. Na koniec powierzchnię wieszaka pomalujemy, a po wyschnięciu lakieru przykręcimy wkrętami ozdobne haki do wieszania odzieży.

Szafka na obuwie (rys. 5) składa się z płyty górnej, dna, boków, podziałowej ścianki pionowej, ścianki tylnej, półek, drzwiczek i cokołu. Skrzynię szafki wykonamy z płyty stolarskiej grubości 18 mm, półki, drzwiczki i tylną ściankę

ze sklejki grubości 5 mm, a cokol z drewna litego. Okleinę płyty stolarskiej należy dobrać do koloru boazerii, względnie odpowiednio ją zabarwić. Wąskie krawędzie płyty stolarskiej trzeba pokryć okleiną. W tym celu okleinę tnijemy nożem na wąskie paski szerokości nieco większej niż grubość płyty, a następnie przyklejamy ją do płyty. Po całkowitym wyschnięciu kleju, szerokość pasków okleiny wyrównujemy nożem proporcjonalnie do grubości płyty.

Sposób połączenia boków szafki z górną i dolną płytą pokazany jest na rys. 5 (szczegół B). Jest to połączenie tzw. kołkowe. Kołki należy wystrugać z listewki dębowej lub bukowej, przyciąć na długość 30 mm, powlec klejem i wbić w otwory.

Następnie do płyty górnej i dolnej przybijemy listewki (szczegół A, rys. 5), pomiędzy którymi będą przesuwaly się drzwiczki. Dolne listewki powinny mieć przekrój 6 x 6 mm, górne zaś — 6 x 12 mm.

Połączenia elementów cokołu (rama z drewna litego o wymiarach nieco mniejszych od wymiarów szafki) dokonamy na tzw. wczepy półkryte (rys. 6). Wczepy elementu I wytniemy pilą ramową, natomiast w elemencie II wycięcia wykonamy dłutem. Podczas tej pracy bardzo istotne jest dokładne wyrysowanie linii cięć na obydwóch elementach. Elementy cokołu połączymy na klej.

Montaż szafki na obuwie rozpoczniemy od połączenia razem boków oraz płyty górnej i dolnej. Sztywność konstrukcji szafki uzyskamy przez przybicie ścianki tylnej (szczegół C, rys. 5). Następnie przyklejamy listewki mocujące półki. Cokol połączymy ze skrzynią za pomocą wkrętów do drewna. Do przesuwanych drzwiczek przykleimy uchwyty (listwy o przekroju trapezu).

Na koniec szafkę pomalujemy po ewentualnym zabarwieniu drewna bejca.

Mgr inż. Jerzy Kostrzewski